

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Magistrát města České Budějovice**, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. č. 1 a 2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2007, č.j. 5506/2006 - Kr, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 3. 2009, č.j. 10 Ca 3/2008 – 92,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo rozhodnuto, že se návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků zamítá.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích podal stěžovatel neurčitou a nesrozumitelnou kasační stížnost, ve které toliko uvedl, že se „totožnými argumenty a totožným výrokem domáhá ve společném řízení (10 Ca 218/07, 10 Ca 49/08, 10 Ca 24/08, 10 Ca 219/08, 10 Ca 8/09) změny rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků“. Dále sdělil poměrně nejasné výtky stran některých písemností obsažených v soudním spise.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost nesplňovala zákonem předepsané náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 2. 6. 2009, č.j. 10 Ca 3/2008 – 106, vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení stěžovatel uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá předmětné usnesení krajského soudu, a dále aby soudu doložil plnou moc pro advokáta, který jej bude v tomto řízení zastupovat.

Na tuto výzvu stěžovatel reagoval ve stanovené lhůtě podáním, v němž konstatoval, že „doručil 27. února Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost v záležitosti neosvobození od soudních poplatků v řízení 10 Ca 218/07, 10 Ca 49/08, 10 Ca 219/08. V podání ze dne 30. 3. výslovně uvedl, že se odvolává totožnými argumenty a s totožným výrokem v kasační stížnosti z 27. února“. Stěžovatel je toho názoru, že žádný soud nemůže chtít po navrhovateli, aby sepisoval totožnou kasační stížnost, a v zájmu hospodárnosti řízení, nemůže být projednávána totožná kasační stížnost v šesti řízeních odděleně. Prává kasační stížnost z 27. února má podle stěžovatele všechny náležitosti.

V první řadě Nejvyšší správní soud upozorňuje, pokud jde o podmínky řízení o kasační stížnosti, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí (usnesení), jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému. Trvání na těchto podmínkách, vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení, by vedlo k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, dostupný na www.nssoud.cz).

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelem podaná kasační stížnost, i po svém doplnění, nesplňuje podmínky pro to, aby na jejím základě bylo možné rozhodnutí krajského soudu věcně přezkoumat. Z obsahu podání stěžovatele není především dostatečně zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá předmětné rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní námítky, které by se týkaly obsahu napadeného soudního rozhodnutí.

Vylíčení konkrétních důvodů kasační stížnosti přímo v textu kasační stížnosti je zákonem stanovenou obligatorní náležitostí dle shora citovaného § 106 odst. 1 s. ř. s. Stížní důvody je nutno uvést dostatečně jednoznačně, určitě a srozumitelně (srov. rozsudek

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS). Pouhý odkaz stěžovatele na argumentaci uvedenou v kasační stížnosti podané v rámci jiného řízení nemůže takto striktně vymezenému zákonnému požadavku absolutně dostát. Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že je snad správní soud povinen dohledávat jednotlivá podání z různých řízení, přizpůsobovat jejich výklad ve vztahu k předmětu jiného řízení a usuzovat z nich na relevantní právní závěry v tomto jiném řízení.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatel zatížil kasační stížnost vadou, která brání jejímu projednání. Krajský soud jej ve smyslu ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzval k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě stanovené v souladu se zákonem. Stěžovatel na výzvu reagoval podáním, ve kterém v podstatě zopakoval obsah prvního podání kasační stížnosti; vytýkané vady kasační stížnosti však neodstranil. Chybějící náležitosti kasační stížnosti vymezené v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. představují takový nedostatek, pro který není možné v řízení o kasační stížnosti dále pokračovat. Podanou kasační stížností se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť v ní nebyl dán rozsah a vymezeny důvody přezkumu rozsudku soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné důvody nezákonnosti rozhodnutí soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud proto podanou kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 106 odst. 3 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu